

DIREKTORATET FOR PATENT- OG
VAREMÆRKEVÆSENET
PATENTAFDELINGEN

København V., den 6. september 1958.

Handelsministeriet, Slotsholmsgade 10, K.

Ved lov nr. 263 af 24. juni 1942, jfr. lov nr. 348 af 8. juli 1943, fik handelsministeren bemyndigelse til bl. a. at fastsætte, at løbetiden for ikraftværende patenter kunne forlænges, når det blev sandsynliggjort, at ekstraordinære forhold i væsentlig grad havde hindret en normal udnyttelse af patentet efter den 1. september 1939, samt til at fastsætte, at efter nævnte dag udløbne patenter inden en vis frist atter kunne sættes i kraft, og løbetiden forlænges, når tilsvarende omstændigheder forelå.

I de til forslaget til den nævnte lov knyttede bemærkninger hedder det bl. a.

„I medfør af midlertidig lov nr. 545 af 31. marts 1940, jfr. lov nr. 95 af 27. marts 1942, er der ved en række bekendtgørelser, senest ved bekendtgørelse nr. 116 af 27. marts d. å., blevet fastsat forskellige lempelser med hensyn til de i patentloven foreskrevne frister. Uanset de gennemførte lempelser har de på grund af krigens udbrud i 1939 indtrådte forstyrrelser i postgangen og fremkaldte økonomiske vanskeligheder imidlertid medført, at patentansøgningers behandling som følge af ekstraordinære forhold i visse tilfælde ikke har kunnet fortsættes, og at udnyttelse af de patenterede opfindelser ikke har kunnet finde sted i det i patentloven forudsatte tidsrum.

Under hensyn til, at det må anses for ubilligt, at de pågældende som følge af disse omstændigheder skal miste den dem i lovgivningen tillagte beskyttelse, har man i lighed med, hvad der fandt sted i 1919, jfr. midlertidig lov om ændring i patentloven af 22. december 1919, udarbejdet nærværende lovforslag, hvorved der gives handelsministeren bemyndigelse til under visse betingelser at fastsætte forskrifter om forlængelse af løbetiden for ikraftværende patenter, sætte udløbne patenter i kraft og forlænge disses løbetid.“

I henhold til lov nr. 263 af 24. juni 1942 blev der udfærdiget bekendtgørelse nr. 317 af 21. juli 1942, jfr. bekendtgørelse nr. 359 af 14. juli 1943 og bekendtgørelse nr. 537 af 29. december 1950. Den førstnævnte bekendtgørelse indeholdt bl. a. bestemmelse om, at personer og virksomheder, hjemmehørende i en anden stat kun kunne opnå løbetidsforlængelse, for så vidt denne stat indrømmede her i riget hjemmehørende tilsvarende rettigheder. I henhold hertil har løbetidsforlængelse været tilstået personer og virksomheder hjemmehørende i Belgien, Holland, Luxemburg, Grækenland og New Zealand.

Efter den anden verdenskrigs slutning blev der med en række lande afsluttet overenskomster bl. a. om forlængelse af patenters løbetid. For at muliggøre gennemførelsen af disse overenskomster udstedtes midlertidig lov nr. 272 af 15. maj 1946, der udløb den 31. marts 1953.

I henhold til denne lov udfærdigedes bekendtgørelse nr. 359 og 362 af 15. september 1947, jfr. bekendtgørelse nr. 538 af 29. december 1950, angående visse rettigheder, som på patentlovgivningens område tilkommer personer og virksomheder, der er hjemmehørende henholdsvis i Storbritannien og Frankrig, bekendtgørelse nr. 73 af 6. marts 1948, jfr. bekendtgørelse nr. 538 af 29. december 1950, om forlængelse af løbetiden for patenter og ikraftsættelse af udløbne patenter tilhørende personer og virksomheder, der er hjemmehørende i Norge, og bekendtgørelse nr. 204 af 31. maj 1952 om forlængelse af løbetiden for patenter tilhørende italienske statsborgere.

I henhold til disse love og bekendtgørelser er i årenes løb løbetiden forlænget for 1 268 patenter, heraf 1 081 tilhørende danske personer og virksomheder. Forlængelse er meddelt for indtil 7 år.

Da de forhold, som i sin tid kunne begrun-